

χαράς ἀπλήστου ἐπεδείκνυον τὰ χρυσιζόντι κράνη των, τοὺς στίλβοντας θώρακας των, τὰ μακρὰ ξίφη των, καὶ τὰς χρυσοκεντήτους ἐπωμίδας των, ἀκουσίως ἀνεμνήσθησαν τῶν τελετῶν τῆς ὁδοῦ Ἱερῶν κατὰ τὰς Ἐθνικὰς καὶ Βασιλικὰς πανηγύρεις, καὶ τῶν χρυτοκανθάρων μας, οἵτινες μετ' ἴσης καὶ τὰ Παρισινὰ νήπια ὑπερηφανείας φέρουσι τὰ αὐτὰ σήματα ἐν τοῖς εὐρέσι πεδίοις τοῦ Φαλήρου καὶ τῶν Ἰλιακῶν μελάρων ὑφιστάμενα τὸ πύρινον βάπτισμα... Οἱ γονεῖς θεωροῦσι μετὰ φιλαυτίας τοὺς μικροὺς των ἥρωας καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς αἰρῶσιν εἰς τοὺς βραχίονας, διὰ νὰ τοὺς ἐπιδείξωσι κάλλιον εἰς τὴν ἀπληστον τοῦ πλήθους περιέργειαν.

Οἱ μετεμφισμοὶ τῶν ἐνηλίκων εἰσὶν ἀνάξιοι προσοχῆς. Μία μεγάλη ἐρυθρὰ ρίς ἀπολήγουσα ἔστιν ὅτε εἰς εἰδὸς τι ὄψεως, μακρὰ γενεῖας, μεγάλα μύστακες, ἐν ἀλεξιβρόχιον διερρηγμένον πανταχόσε, καὶ φέρον ἐξωγραφισμένα τὰ ἑπτὰ τῆς Ἰριδος χρώματα, ἐν ζεῦγος πολυχρῶν διόπτρων, εἰς πεπαλαιωμένους καὶ κατεξεσχισμένους ὑψηλὸς πῖλος, μία θαλαμειστής, ἰδού ὅ,τι ἀπετέλει τὴν γενικὴν ἀποψιν τῶν Παρισινῶν *μασκαριστῶν*, καθιστῶν ὑπερήφανον καὶ ἰκάνοποιημένον διὰ τὸ πνεῦμά του τὸν ὑποκριτὴν. Ποῦ καὶ ποῦ ὡς κομῆτας βλέπει διασχίζοντας τὸ πλῆθος σπανίους τινὰς εὐφυεῖς γελωτοποιούς, ἢ ἀρλεκίνους — πρωτοτύπως ἡμφιεσμένους καὶ δυναμένους πρὸς στιγμὴν νὰ ἐπισύρωσι τὸ βλέμμα σου. — Ἐν ταῖς ἀμάξαις πλήθους περιέργων ὀλίγιστα ὅμως μετεμφισμένοι· καὶ οὗτοι εἰσὶ κακόται τινες γεγηρακυῖαι, αἵτινες ἐπωφελοῦνται τῆς περιστάσεως ἵνα ἐπιδείξωσιν εἰς τὸν Παρισινὸν θέλγητρα πρὸ πολλοῦ ἀπωχνημένα. Μία μεταξίνη μικρὰ προσωπίς ἀφίνουσα νὰ διαφαίνεται τὸ χλωρωτικὸν τῶν παρειῶν καὶ τὸ προκλητικὸν τῶν βλεμμάτων, βραχὺ κυκλοῦν κολόσιον καὶ λευκαὶ βραχεῖαι περισκελίδες, ἐπιδεικνύουσαι εὐτόρνους ἐκ βάμβακος κνήμας, ἐπισύρουσι τὰ βλέμματα τῶν θεατῶν ἐπὶ τῆς ὑποκεχυμένης γνωστῆς θαμῶνος τῶν *café des Princes* ἢ *Mazarin*, ἧτις πειράται διὰ τῶν θελγῆτρων, ἀπερ τὸ ἀγνωστον πάντοτε διαχέει, νὰ κερδίσῃ ὅ,τι ὁ χρόνος καὶ τὰ ὄργια ἀνεπιστρεπτεῖ ἀφῆρσαν ἐκ τοῦ γνωστοῦ.

Κρονίδης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

Μεταξὺ τῶν κλάδων ἐν γένει τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας παρ' ἡμῖν, ὑπάρχει καὶ κλάδος τις πολιτικῶν μηχανικῶν διοργανισμένος καθ' ὅλην του τὴν τάξιν καὶ μὲ ἱεραρχικὴν ἀνατρέχουσαν μέχρι τοῦ διευθυντοῦ τῶν δημοσίων ἔργων· ὑποδιαίρεσις τοῦ κλάδου τούτου εἶναι ἡ τάξις τῶν λεγομένων ἐργοδηγῶν, ἧτοι μαθητευομένων μηχανικῶν.

Καὶ τί νομίζετε ὅτι εἶναι οἱ ἐργοδηγοὶ οὗτοι;

Ὅρα βεβαίως λογικὰ καὶ μάλιστα μαθηματικὰ—διότι ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη τετραγωνίζει, λέγουσι, τὸν νοῦν—τὰ ὅποια δισχορπίζονται καὶ ἐκσφενδονίζονται εἰς διάφορα μέρη καὶ σημεῖα τοῦ Κράτους, διὰ νὰ δουλεύουν καὶ ἐργάζονται ὡς δούλοι καὶ εἰλωτες εἰς σχέδια κωμῶν καὶ πόλεων, εἰς χαράξεις δρόμων, κατασκευὰς γεφυρῶν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ὅμως χωρὶς μέσα συντηρήσεως, νὰ ἦναι δὲ ὑποχρεωμένοι νὰ ζῶσιν ὑπερανθρώπως καὶ παρὰ φύσιν.

Πῶς ὑπερανθρώπως καὶ παρὰ φύσιν;

Νὰ πῶς· διότι τρέφονται καὶ ἐνδύονται μὲ τὸν ἀέρα.

Πῶς μὲ τὸν ἀέρα· δὲν πληθρύνονται;

Βέβαια μὲ τὸν ἀέρα· διότι ἂν καὶ τοῖς εἶναι κανονισμένος ἓνας εὐτελεστάτος μισθὸς καὶ ὅλος διόλου δυσανάλογος πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν των ἀξίαν καὶ τὰς ἐργασίας των, δὲν τὸν λαμβάνουν, νομίζομεν δὲ νὰ ἦναι οὗτος ἀπὸ 90 — 150 δραχμὰς τὸν μῆνα διότι εἶναι διηρημένοι εἰς τάξεις.

Πῶς εἶναι δυνατόν;

Εἶναι δυνατότατον· ἐκτὸς μόνον, ἂν θεῖα συνάρσει καὶ εὐδοκίᾳ τοῦ κ. διευθυντοῦ καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἐκδοθῇ δι' αὐτοὺς κἀνὲν ἔνταλμα εἰς τοὺς 6 μῆνας ἢ εἰς τὸ ἔτος, διὰ νὰ πληρωθῶσιν 1 ἢ 2 μηνιαῖα, ὅλον δὲ τὸν ἄλλον χρόνον πρέπει νὰ ζῶσι μὲ τὸ τίποτε. Τὸ δὲ νόστιμον εἶναι ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἔν ἢ τὰ δύο μηνιαῖα, τὰ ὅποια οἱ προϊστάμενοὶ των πῶδοκισαν νὰ τοὺς στείλουν, δὲν τὰ λαμβάνουν ἐκεῖ ὅπου ὑπηρετοῦν, ὅπως ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν διὰ νὰ πληρωθῶσιν, δηλ. ὠρῶν πολλῶν καὶ ἡμερῶν δρόμον· ἀδιάφορον ἂν εἶναι καύσωνες ἢ παγετοὶ! Ἀδιάφορον ἐπίσης ἂν διὰ νὰ λάβῃς 90 δραχμὰς ἐξοδεύεις τὰ μισὰ εἰς ἐξοδα ὁδοιπορικὰ, ὡς μὴ δικαιολογούμενα κατὰ Νόμον!

Τὸ δὲ νοστιμώτατον πάντων εἶναι ὅτι ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἐργοδηγὸν ἐκεῖνον ὅστις δὲν ὑπακούσῃ εἰς τοιοῦτους εὐγνώμονας καὶ δικαίους προϊσταμένους. Τρώγει πρόστιμον ποῦ τὸν πέρνει ὁ διάβολος!

Πιστεύομεν λοιπὸν τώρα ὅτι μᾶς ἐνοήσατε καὶ δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε καὶ σεῖς ὅτι αὐτὴ ἡ τάξις τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως συντηρεῖται μὲ τὸν ἀέρα· εἶναι τῶνόντι ὑπεράνθρωπος· καὶ θαυματουργός, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι τώρα δὲν περνοῦν τὰ θαύματα καὶ πρέπει νὰ ληφθῇ συντονος πρόνοια παρὰ τῶν ἀρμοδίων διὰ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἐργοδηγούς ὅπως πληρῶνονται καὶ οὗτοι καθὼς ὅλοι οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι, διότι ἄλλως εἶναι ἄξιαι οἴκτου καὶ ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ τοὺς θεωρήσωμεν ὡς τοὺς ἐλεεινότερους καὶ ἀθλιεστέρους τῶν ὑπαλλήλων, καίτοι ἐπιστήμονας καὶ τεχνίτας· θὰ κάμουν δὲ καλὰ, ἂν ἐξακολουθῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις, νὰ παρητηθῶσιν καὶ ἐξασκήσωσιν ἰδιωτικῶς τὴν ἐπιστήμην των καὶ ἄς λείψουν τὰ θαύματά των.

Ἐνας ἀποδαύτους.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Μεταξὺ δύο Μανιατῶν τοῦ Λαυρίου:

- Ἀπὸ ποῦ τ' ἀγόρασες τὰ ψωμιὰ Τσιριακούλημ;
- Ἀπὸ τοῦ Μανώλη τὸ φούρνο.
- Δὲν τὰ εἶδες ποῦ εἶναι χθεσινὰ, μπαγιατικά;
- Ἐγὼ τὰ εἶδα, μὰ δὲν εἶπα τίποτα, γιατί δὲν με εἶδε ἐκεῖνος ποῦ τὰ πῆρα.

Ὁ φίλος Ε. βλέπων ὅτι κατειρωνεύετο ὅσον τὸ δυνατόν ἀδεξίως ὑπὸ δύο μετερχομένων τὸν ἐξυπνον, τοὺς λέγει:

— Κύριοι, δὲν εἶμαι μήτε κτῆνος, μήτε βλάξ· αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρίσκομαι μεταξὺ τῶν δύο!

Μία σκέψις:

Ἡ καλημέρα τοῦ ἱατροῦ ἂν σοῦ κοστίζει ἓνα τάλληρο, ἢ καληνύχτα τοῦ δικηγόρου τρώγει τὴν μισὴ σου περιουσίαν.